

GILLETTE விட்டுச் செல்வது

(மீண்டும் புறப்படுபவர்களின் பார்வையில்)

“ஒரு சிகிச்சையகம் நோயாளர்களைக் குணப்படுத்துகிறது. ஓர் அக்கறைமிக்க சமூகம் மனிதர்களைத் தாங்குகிறது.”

I. எஞ்சியிருப்பது

நான் பொழுதுபோக்கு அறையில் இருந்தேன்; பிற்பகல் ஓய்வுக்கும், சிகரெட்டுக்கும், உரையாடலுக்கும் நோயாளர்களுக்குத் திறந்திருந்த அறை — எங்கள் நோயாளிகளை வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லக் காத்திருந்த உடன்வந்தவர்களான எங்களுக்கும்.

எனக்கு அசௌகரியமாக இல்லை, ஆனால் கவனமாக இருந்தேன்: நோய்க்குள் ஒரு மனிதர் எப்படி நொய்மையாகிறார் என்பதை; பெரும்பாலும் முடக்கக்கூடிய, தப்பிக்க வழியில்லாத, யாருடைய வயதையும் பார்க்காத ஒரு நோய்.

ஐந்து ஆண்களும் ஒரு பெண்ணும் இருந்தார்கள், அனைவரும் சக்கர நாற்காலிகளில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் என் பக்கம் திரும்பி, என் வயது என்ன, நான் என்ன வேலை செய்கிறேன், எதைக் கையாள்கிறேன், என் அழைப்பு என்ன என்று கேட்கத் தொடங்கினார்கள்; இறுதியாக, அரசியல் மற்றும் மதம் குறித்த சில கேள்விகளைப் பற்றியும், சில பொது ஆளுமைகளைப் பற்றியும் நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்பினார்கள்.

அவர்களின் கண்கள் அணைந்திருந்தன, விளக்கு அணைவதைப் பார்க்க மட்டுமே காத்திருக்கும் ஒருவரின் கண்கள். ஆனால் நானோ, அந்த விளக்கை, மீண்டும் ஏற்றினேன்.

மனிதர்களுடன் இருக்கும் என் வழி அதுதான்: அவர்களைப் புன்னகைக்க வைப்பது. நான் நடிகனும் அல்ல, சிகிச்சையகத்தின் கோமாளியும் அல்ல – பலரைப் போன்ற ஒரு மனிதன் மட்டுமே, ஆனால் ரொட்டியைப் போலச் சாதாரணமானவன் அல்ல.

பிறகு அவர்கள் என்னிடம் ஒரு கதை கேட்டார்கள். இங்கே நான் வாசகரிடம் நேர்மையாக இருக்க வேண்டும்: நான் சொன்னது ஒரு நாகரிகமான நகைச்சுவை அல்ல, வேறு எந்த இடத்திலும் நான் அதைச் சொல்லியிருக்க மாட்டேன். ஆனால் அங்கே, அந்த அறையில், வாழ்க்கை தங்களிடமிருந்து பறித்ததைக் கண்டு சிரிப்பதற்கான அனுமதியை அவர்களே தங்களுக்குத் தர வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் அதை என்னிடம் கேட்டார்கள். எனவே அது இருந்தபடியே பதிவு செய்கிறேன், ஏனெனில் அதை முழுவதுமாகச் சுத்தப்படுத்துவது அவர்களுக்குத் துரோகம் செய்வதாகும்.

உங்களுக்கு ஒன்று சொல்கிறேன் – என்றேன் – கைகளும் கால்களும் இல்லாத, சக்கர நாற்காலியில் இருக்கும் ஒரு மனிதனைப் பற்றி; ஒரு நாள் அவன் ஒரு டேட்டிங் தளத்தில் வந்த விளம்பரத்திற்குப் பதில் அனுப்பினான்.

யாராவது புன்னகைக்கவில்லை என்றால், என்று சேர்த்தேன், அது என் தவறு அல்ல: இன்று அவருடைய நாள் அல்ல என்பதுதான் அதன் பொருள்.

மிகப் பணக்காரியான, வயது முதிர்ந்த – ஏறக்குறைய எண்பது வயதான – ஒரு பெண், நாற்பத்தைந்து வயதான தன் மருமகளின் உதவியுடன், ஒரு கணவரைத் தேடிக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் வாழ்க்கை அவளுக்குக் கற்றுத் தந்த எல்லாவற்றுக்கும் பிறகு, தான் விரும்பும் ஆணைப் பற்றி அவளுக்குத் தெளிவான எண்ணங்கள் இருந்தன: ஒருபோதும் கை ஓங்காதவன், வீட்டிலேயே இருப்பவன், மேலும் – சொல்லப்போனால் – தாராளமான அளவுகள் கொண்ட ஓர் ஆண்.

கதவு தட்டப்பட்டது. கைகளும் கால்களும் இல்லாத, ஆனால் இளமையும் அழகும் கொண்ட, விளம்பரத்திற்கு விண்ணப்பிக்க வந்த இந்தச் சக்கர நாற்காலி மனிதன் அவள் முன் இருந்தான்.

அவள் அவனை நேர்காணல் செய்தாள்.

ஒருபோதும் கை ஓங்காத ஒருவனை அவள் விரும்பினாள்:

அவனுக்குக் கைகளே இல்லை. அவனுக்குச் சாதகமான முதல் புள்ளி.

வீட்டை நேசிக்கும், அமைதியான ஒருவனை அவள் விரும்பினாள்:

அவன் கால்கள் இல்லாமல், தன் நாற்காலியில் இருந்தான்.

அவனுக்குச் சாதகமான இரண்டாவது புள்ளி.

இறுதியாக, அவன் நன்கு அமைந்தவனாக இருக்க வேண்டும் என்று

அவள் சொன்னாள். அவனோ, மிகுந்த தீவிரத்துடன், பதிலளித்தான்:

“அம்மணி... நான் எதைக் கொண்டு கதவைத் தட்டினேன் என்று நினைக்கிறீர்கள்?”

அந்தக் கணத்தில் ஐந்து ஆண்களும் வெடித்துச் சிரித்தார்கள், நிறுத்தவே முடியவில்லை. ஆனால் அந்தப் பெண் தீவிரமாக, அசைவற்றவராக இருந்தார். என் கவனம் முழுவதும் அவர் பக்கம் சென்றது.

அவருக்காக என்னிடம் இரண்டாவது பதிப்பு இல்லை, நான் எதையும்

தயார் செய்திருக்கவில்லை. ஆனால் எனக்கு ஒரு திடீர் உள்நுணர்வு

தோன்றியது: அவர் விரும்பினால், அந்த விண்ணப்பதாரரின்

தொலைபேசி எண்ணைத் தருவதாக அவரிடம் சொன்னேன்.

அவருடைய கண்கள் ஒளிர்ந்தன, அவர் புன்னகைத்தார்,

சொன்னார்: ஆம், ஆம்.

அவரிடமிருந்து ஒரு புன்னகையை வென்றிருந்தேன். என் இலக்கை

அடைந்திருந்தேன். அந்தக் கணத்திலிருந்து எஞ்சியிருந்தது அது

மட்டுமே — அதுவே போதுமானதாக இருந்தது.

நான் அந்த நிலையத்திலிருந்து வெளியேறியபோது, நான் எப்போது

திரும்பி வருவேன், என்னிடம் வேறு கதைகள் இருக்கின்றனவா

என்று எல்லோரும் கேட்டார்கள்.

II. பின்னூரை

எஞ்சியிருப்பது ஒரு மருத்துவக் கோப்பு, ஓர் எக்ஸ்-ரே, வீட்டில் தொடர வேண்டிய ஒரு சிகிச்சை, அல்லது ஒரு காகிதத் துண்டில் அவசரமாகக் கிறுக்கப்பட்ட ஒரு தொலைபேசி எண் என்று மக்கள் நம்புகிறார்கள்.

அவர்கள் தவறாக நினைக்கிறார்கள்.

ஒருவர் ஒரு நிலையத்தை விட்டு வெளியேறும்போது, தன்னைக் குணப்படுத்தப் பயன்படுத்தப்பட்டவற்றில் ஏறக்குறைய எதையும் எடுத்துச் செல்வதில்லை.

மனிதர்களை எடுத்துச் செல்கிறார்.

குரல்களை எடுத்துச் செல்கிறார்.

பழக்கங்களை.

தாழ்வாரங்களை.

நேர அட்டவணைகளை.

வார்க்கணக்கில், அல்லது மாதக்கணக்கில், தன் வாழ்க்கையின் நேரத்தைக் குறித்த முகங்களை.

மருத்துவம் ஆவணக் காப்பகங்களில் தங்கிவிடுகிறது.

நினைவு வேறொரு பாதையில் செல்கிறது.

அந்த நினைவைப் பற்றித்தான் நான் பேச விரும்புகிறேன்.

III. ஆசிரியர் பக்கம்

இந்தப் படைப்பு யாராலும் ஆணையிடப்படவில்லை.

இது விற்கப்படவில்லை.

இது வணிக நோக்கங்களுக்காக உருவாக்கப்படவில்லை.

மறுவாழ்வுச் சிகிச்சையின் மதிப்புக்கும், மனித மாண்புக்கும்,
மனிதர்களுக்கிடையிலான உறவுக்கும் சாட்சியம்
அளிப்பதற்காகவே இது எழுதப்பட்டது.

கோரப்படும் ஒரே கட்டணம் ஒரு குறியீட்டு டாலர் – படைப்புக்கான
விலையாக அல்ல, மாறாக அக்கறை, நம்பிக்கை, பொறுப்பு
ஆகியவற்றின் பண்பாட்டுக்கான பகிரப்பட்ட அர்ப்பணிப்பின்
சாட்சியமாக.

Ferdinando